

A NÉMA TANÚ BESTSELLERSZERZŐJE

A HARAG



ALEX
MICHAELIDES



LEHETNE EZ EGY SZERELMI TÖRTÉNET. DE VALÓJÁBAN GYLKOSSÁGRÓL SZÓL.

Lana Farrar visszavonultan élő egykori filmsztár, a világ egyik leghíresebb asszonya. Minden évben meghívja legközelebbi barátait, hogy az angol időjárás elől menekülve töltsék a húsvéti ünnepeket az idilli görög magánszigetén.

Talán azt hiszik, már ismerik az utolsó ilyen összejövetel történetét, hiszen annyit olvashattak róla annak idején. Tényleg minden szükséges összetevő megvolt ahhoz, hogy igazi szenzációt keltsen a bulvársajtóban: egy híresség, egy magánsziget, amelyet a szélvihar elvágott a szárazföldről... és egy gyilkosság.

Egyik napról a másikra ott ragadtunk. Régi barátságaink álarca mögött gyűlölet és bosszúvágy munkálkodott. Ezután igazi macska-egér játék vette kezdetét tele ármánykodással és nem várt fordulattal, majd a végén egy felejthetetlen tetőponttal. Az éjszaka erőszakba torkollt, és mire felkelt a nap, egyikünket holtan találtuk.

De ki vagyok én?

A nevem Elliot Chase, és egy olyan történetet fogok elmesélni, amilyenhez foghatót még sohasem hallottak.



© Wolf Marloh

ALEX MICHAELIDES

Alex Michaelides Cipruson született és nőtt fel. A Cambridge Egyetemen angol irodalomból, a Los Angeles-i Amerikai Filmintézet hallgatójaként pedig forgatókönyvírásból szerzett diplomát. Első regénye, A néma tanú a New York Times bestsellerlistájának első helyén debütált, és világszerte több mint 6,5 millió példányban kelt el. Második regénye, A tanítványok azonnal a New York Times bestsellere lett, majd a Miramax Television és a Stone Village megvásárolta televíziós elővételi jogát.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.alexmichaelides.com

www.facebook.com/PulseValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek



„Egészen hipnotikus – a fordulatok és meglepetések igéző labirintusa, még A néma tanúnál is jobb. A harag egy görög szigeti paradicsomban játszódik, ahol semmi sem az, aminek látszik, Alex Michaelides pedig minduntalan ügyesen félrevezeti az olvasót.”

JP DELANEY

„Agatha Christie, valamint a Sunset Boulevard árnyalatai színesítik ezt az igazán kiváló pszichológiai thrillert... Michaelides szinte észrevehetetlenül, végig bizonytalan talajon tartja az olvasót, egyre fokozza a feszültséget, egészen addig, amíg el nem jut a végső leleplezések sorozatához. A eredmény egy karakterközpontú, különleges atmoszférájú regény.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Michaelides ismét megteremti a feszültség, a manipuláció és a megszállottság szinte kézzelfogható elegyét. Még az olvasók is áldozatul esnek a szerző fortélyának, és akaratlanul is rokonszenveznek a sérült, ellenszenves karakterekkel ebben a remekbe szabott, klasszikus krimi idéző, modern pszichológiai thrillerben.”

BOOKLIST

„Igazán káprázatos krimi, a szerzőtől megszokott kimagasló stílusban, ötvözve a hollywoodi csillogással. Letehetetlen.”

BUSTLE



ALEX
MICHAELIDES

A HARAG

— részlet —

1

EZ EGY GYILKOSSÁGI TÖRTÉNET.

Vagy talán nem egészen az. Valójában egyfajta szerelmi történet. A legszomorúbb – a szerelem végéről; a szerelem haláláról.

Tehát mégiscsak gyilkosságról szól.

Azt hihetik, ismerik ezt a történetet. Valószínűleg olvastak is róla korábban – a bulvársajtó jól megszellőztette, emlékeznek: a figyelemfelkeltő „GYILKOS SZIGET” címet kapta. Nem véletlenül, hiszen a sajtószenzációhoz tökéletes összetevőkkel bírt: egy visszavonult, hajdani filmsztár, egy eldugott görög magánsziget... és persze egy gyilkosság.

Rengeteg örültséget írtak arról az éjszakáról. Mindenféle vad, pontatlan elméleteket arról, hogy mi történhetett, vagy mi nem. Egyikkel sem foglalkoztam. Nem volt kedvem félreinformált zurnaliszták találgatásait olvasni.

Én tudtam, mi történt. Ott voltam.

Hogy én ki vagyok? Nem más, mint e történet elbeszélője – és egyben szereplője is.

Összesen heten voltunk csapdába esve a szigeten.

És egyikünk volt a gyilkos.

Ám mielőtt fogadásokat kötnének, melyikünk tette, kötelességemnek érzem, hogy tisztázzam, ez nem egy *klasszikus krimi*. Agatha Christie-nek köszönhetően mindannyian tudjuk, mi a menete egy ilyen sztorinak: zavarba ejtő bűntény, amit kitartó nyomozás, zseniális megoldás követ – majd, ha szerencsénk van, egy csavar a végén. Ám ez egy igaz történet, nem fikció. Valódi emberekről szól, valódi helyszínen. Ha valami, akkor ez aztán egy *miért-tette-ügy* – jellemtanulmány, vizsgálat arról, kik vagyunk és miért tesszük azt, amit.

Az elkövetkezőkben őszinte és szívből jövő kísérletet teszek, hogy rekonstruáljam annak a szörnyű éjszakának az eseményeit – magát a gyilkosságot és mindent, ami ahhoz vezetett. Ígérem, a színtiszta, kendőzetlen igazságot mutatom be Önöknek – olyan közel állok hozzá, amennyire csak tudok. Mindent, amit tettünk, mondtunk és gondoltunk.

Mégis hogyan? Szinte hallom, ahogy ezt kérdezik. *Hogyan lehetséges ez?* Hogy ismerhetek *minden* részletet, indítékot? Nem csak minden tettet, minden kimondott és megtörtént dolgot – hanem azt is, amit *nem* tettünk meg, amit *nem* mondtunk ki, az összes titkos gondolatot egymás fejében?

Nagyrészt a beszélgetéseinkre támaszkodom, amelyeket a gyilkosság előtt és után folytattunk – mármint azokkal, akik túléltek. Ami a halottakat illeti, bízom benne, hogy művészi szabadságot kapok a belső világukra nézve. Mivel drámaíró vagyok, merem remélni, hogy a legtöbb embernél nagyobb képzelőerővel rendelkezem.

A beszámolóm a jegyzeteimen is alapul, amelyeket a gyilkosság előtt és után készítettem. Itt tartozom egy magyarázattal. Néhány éve jegyzetfüzetbe írok. Naplónak nem nevezném, mert nem annyira strukturált. Csupán

a gondolataim, ötleteim, álmaim, kihallgatott beszélgetésfoszlányok és a világgal kapcsolatos megfigyeléseim feljegyzései. Maga a jegyzetfüzet semmitmondó, csak egyszerű, fekete Moleskine. Az adott évnek megfelelő füzetet most is nyitva tartom magam mellett – egészen biztosan bele fogok pillantani, ahogy haladunk előre.

Mindezt azért hangsúlyozom, hogy ha az elbeszélés során bármikor félrevezetném Önöket, megértsék, véletlen volt, nem pedig szándékos – mert a saját nézőpontomból, ügyetlenül, túlságosan elferdítettem az eseményeket. Ez talán szakmai ártalom, amikor az ember olyan történetet mesél el, amelyben éppenséggel kisebb szerepet játszik.

Mindazonáltal mindent megteszek, hogy ne térjek el túl gyakran a tárgytól. Ennek ellenére remélem, elnézik nekem, ha itt-ott elkalandozom. És mielőtt azzal vádolnának, hogy ide-oda csapongva mesélem el a történetemet, hadd emlékeztessem Önöket, hogy ez egy igaz történet – és a való életben is így kommunikálunk, nemde? Összevissza ugrálunk térben és időben; lassítunk és felnagyítunk néhány pillanatot, míg gyorsított előretekeréssel haladunk át a többin, menet közben szerkesztve, minimalizálva a hibákat és maximalizálva az előnyöket. Mindannyian saját életünk megbízhatatlan elbeszélői vagyunk.

Érdekes, most, hogy mesélni készülök, úgy érzem, a bárpultnál kellene üldögeelnünk iszogatva, mint a régi, jó barátok.

Ez a történet mindenkinek szól, aki valaha is szeretett – mondom, és egy-egy italt csúsztatok Önök felé – nagyot, mert szükségük lesz rá –, miközben elhelyezkednek, én pedig belefogok.

Arra kérem Önöket, ne szakítsanak félbe túl sokszor, legalábbis eleinte ne. Utána bőven lesz lehetőség megvitatni a dolgokat. Egyelőre azt szeretném kérni, hallgassanak

végig figyelmesen – ahogyan egy jó barát hosszúra nyúló anekdotáját is végighallgatnák.

Ideje, hogy megismerkedjünk a gyanúsítottakkal – mégpedig fontossági sorrendben. Épp ezért kezdetben, vonakodva bár, de a színfalak mögött kell maradnom. A kulisszák mögött fogok lézengeni, a végszavamra várva.

Kezdjük – ahogy kell – a sztárral.

Kezdjük Lanával.

2

LANA FARRAR FILMSZTÁR VOLT.

Igazi nagy sztár. Nagyon fiatalon vált azzá; akkor, amikor a sztárság még jelentett valamit – mielőtt bárki, akinek volt internetkapcsolata, hírességgé válhatott.

Kétségtelenül sokan ismerik a nevét, vagy látták a filmjeit. Rengeteg filmben játszott. Ha pedig valamennyire is egyezik az ízlésünk, némelyik közülük nagyon kedves lehet a szívüknek.

Annak ellenére, hogy egy évtizeddel történetünk kezdete előtt visszavonult, Lana hírneve megmaradt – és szinte biztos, hogy még jóval azután is emlékezni fognak Lana Farrarra, hogy én már halott leszek és elfelejtődtem, mintha soha nem is léteztem volna, és ez így van rendjén. Ahogy Shakespeare írta Kleopátráról, „helyet vív a történetekben”,* illetve az emberek emlékezetében.

Lanát tizenkilenc éves korában fedezte fel a legendás, Oscar-díjas hollywoodi producer, Otto Krantz – akihez később feleségül is ment. Korai haláláig Otto jelentős energiáját és befolyását Lana karrierjének előmozdítására

* Antonius és Kleopátra, Ford. Szász Károly

fordította és egész sor filmet gyártott a lány tehetségének bemutatására. Ám Lana végzete az volt, hogy sztár legyen, akár Ottóval, akár nélküle.

Nem csak a hibátlan vonású arca, a Botticelli-angyalok tiszta, ragyogó szépsége – azok a végtelen kék szemek –, vagy ahogyan tartotta magát, ahogyan beszélt, vagy a híres mosolya. Nem, volt valami más is Lanában – valami megfoghatatlan, egy félistennő nyoma; valami mítikus, varázslatos –, ami végtelenül, kényszeresen nézhetővé tette. Egy ilyen szépség jelenlétében az ember nem akart mást, csak bámulni őt.

Lanával rengeteg filmet forgattak, amikor még nagyon fiatal volt – mintha csak sárral dobálták volna a falat, hogy lássák, mi ragad meg rajta. És bár a romantikus vígjátékai szerintem csak elvétve voltak sikeresek, a thrillerjeivel pedig nem alkotott maradandót, aranyra végül akkor bukkantak, amikor Lana eljátszotta első tragédiáját. Ő volt Ophelia a *Hamlet* modernkori feldolgozásában és megkapta érte első Oscar-jelölését. Ettől kezdve a nemes szenvedés lett Lana specialitása. Nevezzük őket könnyfakasztónak vagy sírósnak, Lana Anna Kareninától Jeanne d’Arcig minden elkárhozott romantikus hősnő szerepében remekelt. Soha nem kapta meg a pasit, ritkán jutott ki élve – mi viszont pont ezért szerettük.

Képzeltetik, hogy Lana rengeteg embernek hatalmas összegeket keresett. Harmincöt éves korában, a Paramount egyébként pénzügyileg katasztrofális évei alatt, az egyik legnagyobb sikeréből származó bevétel tartotta életben a stúdiót. Éppen ezért a szakmán belül jelentős megdöbbenést váltott ki, amikor Lana hirtelen bejelentette visszavonulását – hírneve és szépsége csúcsán, negyvenéves korában.

Rejtély volt, miért döntött úgy, hogy kilép – és a végzet úgy hozta, hogy az is maradjon, mert Lana nem adott

magyarázatot. Sem akkor, sem az elkövetkező években. Soha nem beszélt erről nyilvánosan.

Nekem azonban egy téli londoni éjszakán elmondta, amikor a tűz mellett whiskyt iszogattunk, és néztük, ahogy a hópelyhek elsuhannak az ablak előtt. Elmesélte az egész történetet, én pedig meséltem neki a...

A fenébe! Már megint itt tartok... máris visszakúszom az elbeszélésembe. Úgy tűnik, a legjobb szándékaim ellenére sem sikerül kimaradnom Lana történetéből. Talán be kellene ismernem a vereséget – elfogadni, hogy elválaszthatatlanul összefonódtunk, ő és én, összekuszálódtunk, mint egy gubancos zsinór, amit lehetetlen szétválasztani vagy kibogozni.

Még ha ez igaz is, a barátságunk mégis később alakult ki. A történetnek ezen a pontján még nem találkoztunk. Akkoriban Barbara Westtel éltem Londonban, Lana pedig természetesen Los Angelesben lakott.

Amúgy Kaliforniában született, nevelkedett, élt, dolgozott és ott forgatta a filmjei nagy részét. Amikor azonban Otto meghalt és ő visszavonult, Lana úgy döntött, elhagyja Los Angeles, hogy új életet kezdjen.

De hová menjen?

Tennessee Williams híres mondása szerint nincs hová menni, ha az ember visszavonul a filmezéstől – hacsak nem megy a Holdra.

De Lana nem ment a Holdra. Helyette inkább Angliába költözött.

Londonban telepedett le a kisfiával, Leóval. Vett maguknak egy hatalmas, hatemeletes házat Mayfairben. Nem szándékozott túl sokáig maradni, semmiképp sem örökre: átmeneti megoldás volt ez, amíg Lana ki nem találja, mihez kezdjen élete hátralévő részében.

A problémát az jelentette, hogy a mindent felemésztő karrierje nélkül, amely meghatározta identitását, Lana csalódottan ráébredt, hogy nem tudja, ki ő és mit akar kezdeni magával. Elveszettnek érezte magát, mondta nekem.

Mi, akik emlékszünk Lana Farrar filmjeire, nehezen tudtuk elképzelni őt „elveszett”-nek. Igaz, a filmvásznon sokat szenvedett, de mindezt sztoikusán, belső erővel és hatalmas bátorsággal tette. Szembenézett a sorsával, anélkül, hogy meghátrált volna és felvette a harcot. Mindig úgy viselkedett, ahogyan egy hősnőtől elvárható.

A való életben azonban Lana nem is különbözhetne jobban a képernyőn látható énjétől. Amint közelebbről megismerjük, egy másik személyiséget látunk feltárulni a homlokzat mögött: egy törékenyebbet, bonyolultabbat. Valakit, aki sokkal kevésbé biztos önmagában. A legtöbb ember még sohasem találkozott ezzel az énjével. Ám ahogy a történetünk kibontakozik, muszáj szemmel tartanunk, mert ott rejti minden titkát.

Ezzel az ellentmondással – jobb szó híján – Lana nyilvános és magánéleti énje között évekig küszködtem. Tudom, Lana is küzdött vele. Különösen, amikor először hagyta el Hollywoodot és Londonba költözött.

Szerencsére nem kellett túl sokáig harcolnia, mert a sors közbeszólt és Lana beleszeretett egy angolba; egy nála valamivel fiatalabb, jóképű üzletemberbe, Jason Millerbe.

Hogy ez a szerelem valóban sorsszerű volt-e, vagy csak egy kényelmes figyelemelterelés – egy módja annak, hogy Lana talán a végtelenségig elhalassza a magával és a jövőjével kapcsolatos kényes egzisztenciális dilemmákat –, az kérdéses. Legalábbis nézetem szerint. Mindenesetre Lana és Jason összeházasodtak. London lett Lana állandó otthona.

És Lana szerette is Londont. Gyanítom, főleg az angolok visszafogottsága miatt tetszett neki – ott az emberek békén hagyták. Nem jellemző az angol mentalitásra, hogy volt filmsztárokat szólítanak le az utcán, szelfit és autogramot követelve, függetlenül attól, mennyire híres az illető. Így Lana többnyire zavartalanul sétálhatott a városban.

Sokat sétált. Lana szeretett sétálni – ha az időjárás engedte.

Á, az időjárás. Mint bárki más, aki hosszabb időt töltött Nagy-Britanniában, Lana is egészségtelenül sokat foglalkozott az éghajlattal. Ahogy teltek az évek, ez állandó frusztráció forrása lett számára. Szerette Londont, de közel tízévnyi ott-tartózkodás után a város és az időjárás egymás szinonimájává váltak a fejében. Elválaszthatatlanul összekapcsolódtak: London azt jelenti, *nyirkos, esős, szürke*.

Az idei év különösen borús és komor volt. Már majdnem húsvétot mutatott a naptár, de eddig a tavasznak még csak a nyomát sem lehetett látni. Jelenleg is igencsak esőre állt.

Lana felpillantott a sötétlő égre, miközben átvágott a Sohón. Esőcseppet érzett az arcán – egy másikat pedig a kezén. A fenébe. Jobb, ha most azonnal visszamegy, mielőtt még rosszabbra fordul az idő.

Lana visszakövette a lépteit – és a gondolatait. Újból ahhoz a kényes problémához ért, amelyen korábban töprengett. Valami zavarta, de nem tudta, mi. Már napok óta szorongott. Nyugtalannak, hajszoznak érezte magát, mintha üldözné valami és ő megpróbálna kicsúszni a keze közül – lehajtott fejjel haladt a szűk utcákon, kitérve az elől, ami követi. De mégis mi lehet az?

Gondolkozz, mondta magában. Rá kell jönnöd.

Útközben Lana leltárt készített az életéről, keresve benne minden kirívó hibát vagy hiányt. A házassága

volna az? Nem valószínű. Jason a munkája miatt gyakran volt feszült, de ez nem újdonság – a kapcsolatuk jelenleg jól működött. Tehát a probléma nem ott van. De akkor hol? A fia, Leo? A múltkori beszélgetésük miatt? Az csak egy baráti beszélgetés volt a jövőjéről, nem igaz?

Vagy valójában sokkal bonyolultabb dolgokat érintett?

Egy újabb esőcsepp elterelte a figyelmét. Lana bosszúsan nézett a felhőkre. Nem csoda, hogy nem tudott tisztán gondolkodni. Bárcsak láthatná az eget... láthatná végre a *napot*.

Ahogy mendegélt tovább, bekúszott a fejébe egy gondolat: megszökjön-e az időjárás elől? Így legalább tehetne valamit.

Mit eredményezne egy kis levegőváltozás? Jövő hétvégén húsvét.

Mi lenne, ha az utolsó pillanatban elutaznának a nap-sütésbe? Miért is ne mehetnének el Görögországba néhány napra? A szigetre.

Miért is ne? Jót tenne nekik – különösen Jasonnak, Leónak és Lanának. Meghívhatná Kate-et és Elliotot is, gondolta.

Igen, jó móka lenne. Lana elmosolyodott. A napfény és a kék ég ígérete azonnal feldobta a hangulatát.

Előhúzta a zsebéből a telefonját.

Máris felhívta Kate-et.

3

KATE ÉPP EGY PRÓBA közepén volt.

Alig több mint egy hét múlva lesz a premierje az Old Vicben – egy új, nagy érdeklődéssel várt produkcióban, Aiszhülosz tragédiájában, az *Agamemnon*ban. Kate Klütaimnésztrát játszott.

Ez volt a darab első próbája a színpadon és nem ment valami jól. Kate még mindig küszködött az alakításával – pontosabban a szövegével, ami a felkészülés e késői szakaszában nagy hiba.

– Az isten szerelmére, Kate! – dörögte jellegzetes glasgow-i akcentusával a nézőtérrel Gordon, a rendező. – Tíz nap múlva bemutató! Nem tudnál, az isten szerelmére, leülni végre a nyüves szövegkönyveddel és megtanulni a szerepedet?

Kate ugyanilyen elkeseredett volt.

– Tudom a szövegemet, Gordon. Nem ez a probléma.

– Akkor mi a probléma? Kérlek, világosíts fel, aranyom!

– Gordon nem várt választ az erősen szarkasztikus megjegyzésére. – Folytatjuk! – kiáltotta.

Magunk között szólva – *entre nous*, ahogy Barbara West szokta mondani – nem hibáztatom Gordont, amiért elvesztette a fejét.

Tudják, Kate hatalmas tehetsége ellenére – mert kétségtelenül óriási tehetség – kaotikus, rendetlen, temperamentos, gyakran késik, hamar felkapja a vizet, nem mindig józan és persze briliáns, karizmatikus, vicces – valamint a színpadon és azon kívül csalhatatlan ítélőképességgel bír. Mindezek együttesen azt jelentették – mint arra szegény Gordon maga is rájött –, hogy kész rémálom vele dolgozni.

Áh... ez így nem igazságos, ugye? Így belecsúszni Kate megítélésébe kizárólag az én szemszögemből. Milyen ravasz vagyok, nem igaz?

Pedig megesküdtem, hogy objektív leszek, már amennyire ez lehetséges, és hagyom, hogy mindenki maga döntsön. Úgyhogy be kell tartanom ezt a fogadalmat. Ezentúl igyekszem megtartani a véleményemet magamnak.

Maradok tehát a tényeknél:

Kate Crosby brit színpadi színésznő. Londonban nőtt fel, munkásosztálybeli családban, a folyótól délre, bár az akcentusa már régen eltűnt teljes egészében a színiiskola és a hangképzés évei alatt. Kate ma a meglehetősen kifinomult és földrajzilag nehezen körülhatárolható BBC-akcentussal beszél, bár meg kell hagyni, a szókincse ugyanolyan földhözragadt, mint annak előtte. Szándékosan provokatív, egy cseppet „útszéli”, ahogy Barbara West fogalmazott. Én a *pajzán* szót használnám.

Volt egy népszerű történet arról, hogy Kate egyszer találkozott Károly királlyal, amikor az még walesi herceg volt, egy általa rendezett jótékonysági ebéden. Kate megkérdezte Károlyt, milyen messze van a végé – hozzátéve, hogy annyira ki kell mennie, sir, hogyha kell, a mosogatóba pisil. Charles, láthatóan totál elbűvölve, hangosan

felnyerített. Ott és akkor kétségtelenül be lett biztosítva, hogy Kate meg fogja kapni a dame kitüntetését.

Történetünk kezdetén Kate a negyvenes évei végén járt. Vagy talán idősebb volt – valójában nehéz megmondani. Sok színészhez hasonlóan születésének pontos dátuma amolyan mozgó ünnep. Mindenesetre fiatalabbnak tűnt a koránál. Jó volt ránézni; amilyen világos színei voltak Lanának, olyan sötétek neki – sötét szem, sötét haj. A maga módján Kate minden tekintetben ugyanolyan vonzó volt, mint amerikai barátnője. Ám Lanával ellentétben rengeteg sminket használt, vastag szemceruzát és több rétegben felkent, fekete szempillaspirált, ami kiemelte a nagy szemét. A szempillaspirált tudtommal sohasem mosta le, csupán egy-két újabb réteget tett rá naponta.

Kate egész megjelenése sokkal „színésznőibb” volt, mint Lanaé – megannyi ékszer, láncok, karkötők, sálak, csizmák, túlméretezett kabátok – mintha mindent megtett volna, hogy feltűnést keltsen. Míg Lana, aki sok szempontból valóban rendkívüli teremtés volt, mindig a lehető legegyszerűbben öltözött – mintha valahogy ízléstelennek gondolná, ha indokolatlanul felhívná magára a figyelmet.

Kate igazán, lenyűgözően drámai személyiség volt, teli nyughatatlan energiával. Állandóan ivott és dohányzott. Ebben és minden más tekintetben, gondolom, Lana és Kate egymás ellentétének tekinthetők. Bevallom, a barátságuk mindig kész rejtély volt számomra. Látszólag alig volt bennük közös vonás, mégis már régóta legjobb barátok voltak.

Valójában a történet több, egymásba fonódó szerelmi története közül Lana és Kate kapcsolata volt a legkorábbi, a leghosszabb ideig tartó – és talán a legszomorúbb mind közül.

Hogyan válhatott valaha is két ennyire különböző ember baráttá?

Gyanítom, hogy a *fiatalságnak* sok köze van ehhez. Fiatalon olyanokkal barátkozunk össze, akikkel életünk későbbi szakaszában aligha. Minél régebb óta ismerjük őket, annál nagyobb nosztalgiával tekintünk rájuk, egyfajta engedékenységgel; „szabadkártyájuk” van az életünkben.

Kate és Lana harminc évvel ezelőtt ismerték meg egymást egy munka kapcsán. Egy független filmet forgattak Londonban, Henry James *The Awkward Age* című művének adaptációját. Vanessa Redgrave játszotta a főszerepet, Mrs Brookot, Lana pedig a lányát, a szende Nanda Brookenhamet. Kate az olasz unokatestvér, Aggie komikus mellékszerepét kapta. Kate a kamerán kívül is megneveltette Lanát, így aztán a nyári forgatás alatt a két fiatal nő összebarátkozott. Kate bevezette Lanát a londoni éjszakai életbe és csakhamar minden este eljártak szórakozni – majd a forgatáson másnaposan jelentek meg; Kate pedig kétségtelenül még mindig részegen.

Amikor új barátra teszel szert, az olyan érzés, mintha szerelmes lennél, nem igaz? Esetünkben Kate volt Lana első legjobb barátnője. Az első szövetségese az életben.

Hol is tartottam? Bocs, de elég nehezen megy időrendi sorrendben felidézni az eseményeket. Pedig meg kell próbálnom, különben sosem jutunk el a szigetre – nemhogy a gyilkosságig.

Szóval Kate próbájánál tartottunk, igen.

Küszködött, folyton belesült, elhibázta a sorait. Nem mintha nem tudta volna a szövegét. Tudta – egyszerűen csak nem érezte jól magát a szerepben. Elveszettnek tűnt.

Klütaimnésztra ugyanis egy ikonikus karakter. Született *femme fatale*. Megölte a férjét és a szeretőjét. Egy szörnyeteg – vagy áldozat, attól függ, honnan nézzük. Micsoda

álomszerep ez egy színésznek! Valami, amibe igazán bele lehet mélyedni. Gondoljuk mi. Kate alakítása azonban vértelen, élettelen maradt. Úgy tűnt, képtelen előhívni a szükséges görög tüzet a bensőjéből. Valahogyan bele kell fúrnia magát a bőrébe, a karakter szívébe és elméjébe; fel kell fednie a kapcsolat egy apró részét, amely lehetővé teszi, hogy belé költözzön. Kate számára a színészet egy zavaros, mágikus folyamat volt. De most nem volt varázslat – csak a katyvasz.

Tántorogtak tovább a próbafolyamaton. Kate bátornak mutatkozott, de nyomorultul érezte magát. Hála istennek, adódott néhány szabadnapja húsvétkor, a technikai- és a főpróba előtt. Néhány nap, hogy újradefiniálja, összeszedje magát – és imádkozzon.

Gordon a próba végén bejelentette, hogy húsvét után mindenkit szó szerint tökéletesnek akar látni. „Különbem nem vállalom felelősséget a tetteimért. Világos?” Ezt az egész stábnak címezte, de mindenki tudta, hogy Kate-re gondol.

Kate széles mosollyal dobott felé egy puszit. „Gordon, aranyom. Ne aggódj, minden pompásan folyik a maga medrében. *Higgy nekem.*”

Gordon erre, nem túl meggyőzőtten, csak a szemét forgatta.

* * *

Kate a színfalak mögé ment a cuccaiért. Még mindig nem rendezkedett be a sztáröltözőben, ahol hatalmas káosz uralkodott: félig kipakolt táskák, pipereholmik és ruhák mindenütt.

Az első, amit Kate minden öltözőben tett, hogy meggyújtott egy jázmingyertyát. Részben babonából, hogy szerencsét hozzon, de azért is, hogy elűzze a kulisszák mögötti áporodott levegő, a régi fa, a szőnyeg, a nedves,

fedetlen téglá szagát – nem is beszélve a cigarettáéról, amit az ablakon át pöfékelt kifelé.

Miután újra meggyújtotta a gyertyát, Kate kotorászni kezdett a táskájában és elővett egy üveg tablettát. Egy Xanaxot rázott a kezébe. Nem akarta az egészét bevenni, csak egy kicsit, egy falatot, hogy enyhítse a szorongását. Félbetörte, majd leharapta annak is a felét. Hagyta, hogy a keserű pirula darabkája feloldódjon a nyelvén. Nem bánta a vegyi anyag ízét; úgy képzelte, ha kellemetlen, akkor biztosan hat.

Kate kibámult az ablakon. Esett az eső. Nem túl hevesen – hamarosan talán kiderül az ég. Úgy lemenne sétálni a folyópartra! Igen, egy séta jót tenne. Ki kellene szelöltetnie a fejét. Annyi gondolat kavarg benne, egészen beleszédült... Annyi minden várt rá, ami miatt aggódnia kell –, de most nem bírt szembenézni vele.

Talán egy ital segítene. Kinyitotta a kis hűtőt a fésülködőasztal alatt és kivett egy üveg fehérbort.

Töltött magának egy pohárral és leült az öltözőasztalhoz. És igen, rágyújtott egy cigarettára, ami szigorúan ellenkezik a színházi szabályokkal és kvázi halálbüntetéssel jár, de cssesse meg – ahogy a dolgok álltak, ez volt az utolsó alkalom, hogy ebben a színházban játszott; vagy bármelyik másikban, ha már itt tartunk.

Gyűlölködő pillantást vetett a szövegkönyvre. Az visszabámult rá az öltözőasztalról. Erre odanyúlt és leordította. *Micsoda katasztrófa!* Mégis miből gondolta, hogy az *Agamemnon* jó ötlet? Biztosan be volt tépve, amikor beleegyezett. Összerezzen, ahogy elképzelte, milyen gonosz kritikákat kap majd. A *The Times* színházi kritikusa már így is utálta; most is vérengzene, darabokra szedné. Ahogy az a személtáda is az *Evening Standard*nél.

Megcsörrent a telefonja – ez legalább kellemesen elterelte a figyelmét a gondolatairól. Érte nyúlt, megnézte a kijelzőt. Lana volt az.

Kate felvette.

– Szia. Minden rendben?

– Igen, hamarosan rendben lesz – felelte Lana. – Rájöttem, hogy mindannyiunknak szüksége van egy kis napsütésre. Jössz te is?

– Tessék?

– A szigetre... húsvétra? Eljössz?

Lana folytatta, mielőtt Kate válaszolhatott volna:

– Nem mondhatasz nemet. Csak mi leszünk ott. Te, én, Jason és Leo. És persze Agathi. Elliotot nem biztos, hogy meghívom... mostanában eléggé idegesít. Nos, mit szólna hozzá?

Kate úgy tett, mintha mérlegelne. Kidobta a csikket az ablakon a zuhogó esőbe.

– Most azonnal lefoglalom a repülőjegyet.

LANA SZIGETE AJÁNDÉK VOLT. A szerelem ajándéka.

Otto adta neki nászajándékba. Igaz, nevetségesen extravagáns ajándék, de abszolút Ottóra vallott. Minden jel szerint eléggé különleges személyiség volt.

A sziget Görögországban, az Égei-tenger déli részén, a Kükládok nevű laza szigetcsoportban található. A híres szigetekről – Míkonoszról és Szantoriniról – már bizonyára hallottak, de a görög szigetek többsége lakatlan és lakhatatlan. Néhány közülük magántulajdonban van, mint például az is, amelyet Otto vett Lanának.

A sziget valójában nem került olyan sokba, mint gondolnánk. Természetesen az átlagemberek legmerészebb álmait is felülmúlja, de a maga összefüggésében – a szigetek vonatkozásában – nem volt olyan drága megvenni vagy fenntartani.

Először is, apró volt – néhány száz hektár –, alig egy sziklányi terület. És ahhoz képest, hogy új tulajdonosai egy hollywoodi filmproducer és múzsája voltak, Otto és Lana meglehetősen szerény háztartást vezettek. Mindössze egyetlen főállású alkalmazottat tartottak – egy gondnokot –, aki önmagában is okot adott a sztorizgatásra. Otto

anekdotáinak állandó főszereplője lett, mint a görög mentalitás megtestesítője, mely életszemlélet teljesen rabul ejtette az angolt. És itt, távol a görög szárazföldről, meg kell hagyni, a szigetlakók igencsak különcök voltak.

A legközelebbi lakott sziget Míkonosz – húsz percnyi hajóútra. Otto természetesen először odament, hogy gondnokot keressen Lana szigetére, ám a vártnál nehezebbnek bizonyult találni egyet. Úgy tűnt, senki sem hajlandó a szigetükön élni, még a felajánlott, bőkezű fizetésért sem.

Nemcsak arról volt szó, hogy a gondnoknak elzártan, magányos életet kellett volna élnie. Létezett egy mítosz is – egy helyi kísértethistória –, miszerint a sziget a római idők óta szellemjárta hely. Úgy tartották, hogy balszerencsét hoz, ha valaki beteszi a lábát a szigetre, nemhogy ott éljen. Ilyen babonások ezek a mikonosziak.

Végül akadt egy jelentkező – az egyetlen az állásra –, Nikosz, egy fiatal halász.

Nikosz körülbelül huszonöt éves volt és nemrég özvegyült meg. Csendes, komor ember benyomását keltette. Lana szerint komoly depresszióban szenvedett. A férfi Ottónak azt mondta, csak arra vágyik, hogy egyedül legyen.

Nikosz alig tudott írni és csak törve beszélt az angol, de Ottóval sikerült megértetniük magukat egymással, igaz, gyakran bonyolult kézmozdulatokat bevetve. Nem kötöttek szerződést, csupán kezet ráztak.

És ettől kezdve Nikosz egész évben egyedül élt a szigeten, mint a birtok gondnoka és nem hivatalos kertésze. Kezdetben nem igazán volt ott kert. Már néhány éve a szigeten élt, amikor elkezdett zöldséget termesztani – ám akkor azonnal sikerre vitte.

A következő évben Otto, Nikosz erőfeszítésein felbuzdulva, hozatott Athénból egy komplett gyümölcsöskertet – kötélén lógó, helikopterekre felfüggesztett alma-, körte-,

őszibarack- és cseresznyefákat, mindezt egy fallal körülvett talajba ültetve. És ezek is mind virágba borultak, majd termést hoztak. Úgy tűnt, a szerelem szigetén minden virágzik.

Mint egy tündérmesében, nem igaz? Idilli, tudom. Még most is csábító a gondolat, hogy romantikusan fessek le a képet. Senki sem akarja a valóságot látni; mindannyian egy tündérmesére vágyunk és Lana élete annak tűnt a kívülvilág számára. Elbűvölő, varázslatos életnek. De ha van valami, amit megtanultam, az az, hogy a dolgok ritkán azok, aminek látszanak.

Egy este, évekkel később, Lana elmondta nekem az igazságot magukról; mesebeli házasságuk Ottóval korántsem volt olyan, amilyennek mi hittük. Talán sorsszerű volt, hogy Otto lenyűgöző személyisége, nagylelkűsége, irgalmatlan lendülete és ambíciója mellett más, kevésbé vonzó tulajdonságokkal is rendelkezett. Egyrészt sokkal idősebb volt Lanánál és atyai, sőt patriarchális módon viszonyult hozzá. Ellenőrzés alatt tartotta, irányította a tetteit, megszabta, mit egyen és mit viseljen, könyörtelenül kritizálta minden döntését, tiszteletlenül bánt vele, terrorizálta – és ha részeg volt, érzelmileg, sőt fizikailag is bántalmazta.

Nem tehetek róla, de gyanítom, hogy ha hosszabb ideig együtt maradnak, és ahogy idősebbé és önállóbbá válik, Lana végül fellázadt volna. Egy nap biztosan elhagyta volna a férfit.

Soha nem fogjuk megtudni. Alig néhány évvel az esküvőjük után ugyanis Otto végzetes szívrohamot kapott – még hozzá a Los Angeles-i repülőtéren. Épp Lanához tartott a szigetre, hogy az orvosa utasítására pihenjen. Sajnos soha nem érte el a célállomást.

Otto halála után Lana évekig távol maradt a szigettől. Az emlékek és a hozzájuk társuló érzések túlságosan

felkavarták. De ahogy telt-múlt az idő, egyre inkább képes volt úgy emlékezni a helyre és az együtt töltött szép időkre, hogy túl nagy fájdalmat okozott volna neki. Így aztán úgy döntött, hogy visszatér.

Ettől kezdve Lana évente legalább kétszer, néha gyakrabban is meglátogatta a szigetet. Különösen miután Angliába költözött és menedékre vágyott az ottani éghajlat elől.

* * *

Mielőtt folytatnám, meg kell említenem a romokat. Fontos szerepet játszanak a történetben, amint látni fogják.

A rom volt a kedvenc helyem a szigeten. Hat töredezett, viharvert márványoszlopból álló félkörív egy tisztáson, olajfákkal körülvéve. Varázslatos atmoszférájú hely, ahol könnyen elárasztják az embert az érzelmek. Tökéletes színtere az elmélkedésnek. Gyakran leültem az egyik kőre, csak lélegeztem és hallgattam a csendet.

A rom egy antik villakomplexum maradványa volt, amely több mint ezer évvel ezelőtt állt a szigeten. Egy gazdag római család birtokolta. Mindössze ezek a roskatag oszlopok maradtak fenn – amelyek, mint Lana és Otto megtudta, egykor egy meghitt színháznak, egy kis előadóteremnek adtak otthont, magánelőadások céljából.

Szép történet – bár véleményem szerint kissé mesterkéltnak. Nem tudtam nem gyanakodni, hogy egy túlbuzgó ingatlanügynök találta-e ki, abban a reményben, hogy felcsigázza Lana fantáziáját. Ha így volt, akkor működött. Lanát azonnal rabul ejtette: attól kezdve mindig „színháznak” nevezte a romot.

Aztán egy ideig Ottóval felelevenítették ezt a régi hagyományt: nyári estéken a romoknál a család és a vendégek által írt és eljátszott szkeccseket és színdarabokat adtak elő. Szerencsére már jóval azelőtt felhagytak vele, hogy én

először a szigetre érkeztem. A kilátások, hogy az odalátogató filmsztárokat amatőr színjátszóként lássam, őszintén megrémisztett.

A romokon kívül csak néhány építmény volt a szigeten, mindkettő meglehetősen új keletű: a gondnok házikója, ahol Nikosz lakott; és maga a főépület. A ház, egy több mint százéves, homokkőből épült monstrum, a sziget közepén állt. Halványsárga falai, vörös, terrakotta tetője és zöld, fa nyílászárói voltak. Otto és Lana hozzáépítettek, bővítették és felújították a romosabb részeket. A kertben úszómedencét és vendégházat hoztak létre, a legjobban megközelíthető parton pedig egy kőmólót, ahol a motorcsónakjuk horgonyzott.

Nehéz leírni, milyen szép a sziget – vagy csak *volt*? Kicsit küszködöm itt az időrendiséggel. Nem vagyok benne biztos, hogy hol vagyok – a jelenben vagy a múltban? Azt viszont tudom, hol szeretnék lenni, ha lenne rá lehetőségem. Bármit megadnék, hogy most ott lehessenek.

Olyan tisztán látom magam előtt az egészet. Ha behunom a szemem, ott vagyok a ház teraszán egy hűsítő itallal a kezemben és a kilátásban gyönyörködöm. A terület nagyrészt sík, így messzire el lehet látni: az olajfák mellett egészen a tengerpartig, az öblökig és a tiszta, türkizkék vízig. A víz, amikor nyugodt, kék és üvegszerű, szinte áttetsző. De mint a legtöbb dolognak az életben, ennek is több nézete van. Ha fúj a szél, ami gyakran előfordul, a hullámok és az áramlatok felkavarják a tengerfenék homokját és a víz zavarossá, sötétté és veszélyessé válik.

A világ ezen részét leginkább a szél sújtja. Igaz, nem folyamatosan, vagy nem ugyanolyan intenzitással, de időnként dühöngve, a vízen átkelve végigdönget a szigeteken. Agathi nagymamája az égei-tengeri szelet *to menos*-nak hívta, ami annyit tesz: „a düh”.

A szigetnek egyébként neve is van.

Aurának nevezték el, a „reggeli levegő” vagy a „szellő” görög istennőjéről. Szép név, amely meghazudtolta a szél és maga az istennő kegyetlenségét.

Aura kisebb istenség volt, egy nimfa, vadászlány, Artemisz társnője. Nem igazán szerette az embereket, ezért sporttevékenység gyanánt előszeretettel lemészárolta őket. Amúgy szült két fiút és az egyiket megette, mielőtt Artemisz gyorsan elszippantotta volna a másikat.

A helyiek egyébként így is jellemezték a szelet: szörnyeteg és mindent felfal. Nem csoda, hogy Aura által megszemélyesítve bekerült a mítoszaikba, a történeteikbe.

Én olyan szerencsés voltam, hogy soha nem tapasztaltam meg személyesen – mármint a szelet. Több éven át jártam a szigetre, ami olyankor mindig szokatlanul szelíd időjárással volt megáldva – gyakran egy-két napra is elmaradt a szélvihar.

De nem az idei évben. Idén utolért a dühe.

LANA VÉGÜL MEGHÍVOTT A SZIGETRE, annak ellenére, hogy azt mondta Kate-nek, idegesítem.

Egyébként Elliot vagyok, ha esetleg nem találták volna még ki.

És Lana csak viccelt, amikor ezt állította. Ilyen volt a kapcsolatunk. Cukkoltuk egymást, de nem komolyan, csak könnyedén, mint ahogyan a buborékok pezsegnek egy pohár Bollingerben.

Nem mintha pezsgővel, vagy akár cavával kínáltak volna a görögországi repülőúton. Felteszem, nem úgy, mint Lanát és a családját, akik a szokásos módon, magánrepülővel utaztak a szigetre, meg máshová is. A magamfajta egyszerű halandók kereskedelmi járatokkal repülnek; vagy manapság sajnos egyre gyakrabban fapados légitársaságokkal.

Így aztán itt, a gatwicki repülőtér egyik meglehetősen szerény küllemű check-in pultjánál lépek be ebbe a történetbe. Gondolhatják, türelmetlenül vártam, hogy bemutatkozhaszak. Most végre rendesen megismerkedhetünk.

Remélem, narrátorként nem fogok csalódást okozni. Szeretném azt hinni, hogy kellemes társaságnak bizonyulok

– szórakoztatónak, szókimondónak, jóindulatúnak; sőt, néha még mélyenszántónak is –, pláne, ha jobban megismernek.

Negyven körül járok, plusz-mínusz egy-két év. Azt mondják, fiatalabbnak nézek ki. Ez kétségtelenül annak köszönhető, hogy nem vagyok hajlandó felnőni – nem is beszélve az öregedésről. Belül még mindig gyereknek érzem magam. De ezzel mindannyian így vagyunk, vagy nem?

Átlagos magasságú, vagy talán egy kicsit magasabb és karcsú testalkatú vagyok, de már nem olyan vékony, mint régen. Régebben eltűntem, ha oldalra fordultam. Ehhez persze sok köze volt a cigarettának. Most már kordában tartom, csupán egy-egy joint pattan néha, cigarettára pedig nagyon ritkán gyújtok rá, de a húszas éveimben és a harmincas éveim elején, istenem, igazi dohányfüggő voltam. Csak füstön és kávéon éltem. Vézna voltam, folyton ideges és szorongó. Micsoda öröm lehetett a környezetemben lenni! Mostanra már lenyugodtam, szerencsére.

Ez az egyetlen jó dolog, amit az öregedésről mondhatok. Végre megnyugszom.

Sötét szemem és hajam van, mint az öregemnek. Átlagos a kinézetem, szerintem. Néhányan jóképűnek mondanak; de én egyáltalán nem tartom magam annak – hacsak nem előnyös szögből esik rám a fény.

Barbara West mindig azt mondta, hogy a két legfontosabb dolog az életben a jó megvilágítás és a jó időzítés. Igaza van. Ha a fény túl vakító, csak a hibáimat látom. Utálok például a profilomat és azt, ahogy a hajam hátul furcsa szögben áll fel, nem beszélve a csapott államról. Mindig kellemetlen sokként ér, amikor megpillantom magam az áruházi öltöző oldalsó tükreben a rossz hajammal, a nagy orrommal, állkapocs nélkül. Nem vagyok filmsztár,

fogalmazzunk így. Nem úgy, mint a többiek ebben a történetben.

Londonon kívül nőttem fel. Minél kevesebb szó esik a gyerekkoromról, annál jobb. Ne is pazaroljunk rá többet, mondjuk, három szónál, rendben?

Sötét korszak volt. Ez nagyjából összefoglalja a lényegét.

Apám durvasága és anyám iszákossága miatt alakult ez így. Mocskok, nyomor és mindenféle rútság közepette éltek, mint két részeg gyerek, akik a csatornában civakodnak.

Nem kell rajtam szánakozni, ez nem egy panaszmeomár. Csak egyszerű ténymegállapítás. Elég gyakran megesik, gyanítom. Sok-sok gyerekhez hasonlóan én is magamra hagyatottan és elhanyagoltan nőttem fel, mind fizikailag, mind érzelmileg. Nem kaptam simogatást, nem játszottak velem otthon, anyám alig ért hozzám és apám is csak akkor, amikor haragjában kezet emelt rám.

Ezt nehezen bocsátom meg. Nem is a fizikai bántalmazást, amit hamar megtanultam elfogadni, az élet részének tekinteni, hanem az *érintés* hiányát és ennek következményeit, hatását a későbbi, felnőtt életemre. Hogy is mondjam? Nem voltam hozzászokva – sőt, féltem? – egy másik ember érintésétől. És ez rendkívül megnehezítette az intim kapcsolatokat érzelmi és fizikai értelemben egyaránt.

Alig vártam, hogy elköltözhessenek otthonról. A szüleim idegenek voltak számomra, hihetetlennek tűnt, hogy egyáltalán rokonságban álltam velük. Úgy éreztem magam, mint egy úrlény, egy földönkívüli, akit egy alacsonyabb rendű életforma fogadott örökbe, így aztán nem volt más választásom, mint elmenekülni és megtalálni a saját fajtámat.

Ha ez arrogánsan hangzik, én kérek bocsánatot. Ám amikor az ember hosszú éveket elveszteget gyermekkora kietlen szigetén, csapdába esve a dühös, alkoholista, végtelenül szarkasztikus szüleivel, akik tele vannak megvetéssel

és sohasem bátorítanak, helyette terrorizálnak, lekicsinyelnek és kipécéznék, ha látják rajtad, hogy szeretsz tanulni és érdeklődsz a művészetek iránt; akik kigúnyolnak mindent, ami csak egy kicsit is érzékeny, érzelmes vagy intellektuális... nos, akkor kissé dühös, tüskés és védekező leszel.

Úgy nősz fel, hogy közben elszántan véded a jogodat, hogy – mi is legyél pontosan? *Más? Egyéni? Különc?*

Ha épp egy fiatal olvasóhoz van szerencsém, hadd adjak neked egyféle fogódzót: ne ess kétségbe a különbözőséged miatt. Mert ez a másság, amely kezdetben a szégyen, a megalázás és a fájdalom forrása, egy napon majd a tisztesség és a büszkeség szimbólumává válik.

A helyzet az, hogy manapság igenis büszkeséggel tölt el, hogy különbözöm másoktól – hálát adok érte istennek. És már gyerekkoromban is, amikor tele voltam önutálat-tal, éreztem, hogy van odakint egy másik világ. Egy jobb világ, ahová tartozhatnék. Egy fényesebb világ – a sötétség-től, a reflektorok fényében.

Hogy miről beszélek? Természetesen a *színházról*. Gondoljunk csak arra a pillanatra, amikor a nézőtér elsötétül, a függöny felizzik, a közönség pedig egy emberként megköszöri a torkát; mindenki abbahagyja a fészkelődést és felpozírozza a várakozástól. Ez maga a színtiszta, mesterkéletlen varázslat, addiktívabb, mint bármely drog, amit valaha is kipróbáltam. Fiatal korom óta, amióta a Royal Shakespeare Company, a Nemzeti Színház vagy a West End színházi matinéira jártunk a sulival, amióta csak bepillantást nyertem ebbe a világba, tudom, hogy ide tartozom.

Azt is ugyanilyen pontosan megértettem, hogy ha azt akarom, hogy befogadjon ez a világ, ha be akarok illeszkedni, meg kell változnom.

Az, aki voltam, egyszerűen nem elég jó. Valaki mássá kellett válnom.

Ezt most így leírni abszurdnak tűnik – sőt, fájdalmasnak –, de akkoriban teljes szívemből hittem benne. Hittem, hogy mindent meg kell változtatnom magamon: a nevemet, a külsőmet, azt, ahogyan viselkedtem, ahogyan beszéltem, amiről beszéltem, amire gondoltam. Ahhoz, hogy részese lehessenek ennek a szép új világnak, más emberré kellett válnom – jobb emberré.

És végül, egy napon, mindez sikerült is.

Illetve majdnem sikerült – a régi énem néhány árnyalata megmaradt, akár egy vérfolt a fapadlón, amely halvány vörös nyomot hagy, akármennyire is súrolod.

* * *

A teljes nevem egyébként Elliot Chase.

Felteszem, a nevem nem ismeretlen a színházba járók előtt, vagy mégis? Ha mégsem ismerik, akkor talán hallottak a darabomról, vagy akár látták is. A *Miserabilists* nagy siker volt az Atlanti-óceán mindkét partján. Másfél évig futott a Broadwayn és számos díjat nyert. Még Tonyra is jelölték, hogy mást ne mondjak.

Nem rossz egy kezdő drámaírótól, hmm?

Persze jöttek az elkerülhetetlen gúnyos, rosszindulatú megjegyzések és aljas rágalmak, amelyeket meglepően sok megkeseredett, idősebb, ám ismertebb író terjesztett, irigylve a fiatalember azonnali kritikai és anyagi sikerét; mindenféle csúnya dologgal vádoltak a plagizálástól kezdve egészen a lopásig. Azt hiszem, ez valahol még érthető is. Hiszen könnyű célpont voltam. Tudják, sok éven át, egészen a haláláig, együtt éltem a híres Barbara West írónővel.

Velem ellentétben Barbarát nem kell bemutatni senkinek. Valószínűleg már az iskolában hallottak róla. A novellái mindig szerepeltek a tantervben, annak ellenére,

hogy népszerűtlen véleményem szerint őt magát jócskán túlértékelik. Barbara jóval idősebb volt nálam, amikor megismerkedtünk, aztán az egészsége hanyatlani kezdett. A végsőkig vele maradtam.

Nem voltam belé szerelmes, ha erre kíváncsiak. A kapcsolatunk inkább volt üzleti, mint romantikus. Én voltam ugyanis a kísérője, inasa, sofőrje, segítője, bokszsákja. Egyszer megkértem a kezét – de ő visszautasította. És az élettársi kapcsolatba sem egyezett bele. Tehát nem voltunk sem szeretők, sem élettársak: még csak barátok sem voltunk – legalábbis a vége felé már nem.

Barbara azonban a végrendeletében rám hagyta a házat. Azt a rothadó, öreg kúriát a Holland Parkban. Hatalmas volt és ocsmány, én pedig nem tudtam volna fenntartani, így hát eladtam és a bevételből vígan éldelegéltem jó pár évig.

Amit viszont nem hagyott rám, az a bestseller könyvei jogdíja, ami egy életre szóló anyagi biztonságot jelentett volna számomra. Ehelyett szétszórta különböző jótékonyági szervezetek és az új-skóciai másodunokatestvérei között, akiket alig ismert.

Ez volt Barbara utolsó, rosszindulatú tette velem szemben egy olyan kapcsolatban, amit amúgy is a kicsinyes kegyetlenkedések uraltak. És ezt már nem tudtam neki megbocsátani. Megírtam ezt a színdarabot, amely a közös életünkön alapul. Mondhatni, bosszúból.

Nem vagyok hirtelen haragú. Ha dühös leszek, nem kezdek el őrjöngeni, hanem szép csendben leülök, tollat, papírt veszek elő és jéghideg precizitással megtervezem a bosszúmat. Ezzel a színdarabbal mintegy felnyársaltam őt, lelepleztem a színlelt kapcsolatunkat, lerántottam a leplet Barbaráról, aki nem volt más, mint egy hiú és nevetséges vén bolond.

Magunk között szólva bevallom, jobban örültem a világméretű felháborodásnak, amit a darab Barbara hűségese rajongói körében kiváltott, mint az anyagi sikernek.

Illetve, ez talán nem egészen igaz.

Sohasem fogom elfelejteni a színdarabom bemutatójának estjét a West Enden – Lanával a karomon. Egy pillanatra megtapasztaltam, milyen lehet híresnek lenni. Villogó kamerák, dörgő taps és álló ováció. Ez volt életem legpompásabb estéje. Mostanában gyakran eszembe jut és olyankor elmosolyodom.

* * *

Nos, kitérőnk a múltba ezzel véget is ért. Ideje visszanyarodni a fő témához – hozzám, Kate-hez és az esős Londonból a napsütötte Görögországba tartó utazásunkhoz.